

го пѣстнахъ едвѣмъ живъ, съ условіе да храни момъ-тѣ. — Тогава го зема онзи чловѣкъ, завежда го въ колибѣ-тѣ мѣ раненъ и въ кръвы потѣнѣхъ. Послѣ, откакъ побздраве, залѣгна въ рѣкодѣліе-то, като си адмаше: Макаріе сѣга имашъ женъ и дѣца, трѣба да работишь за да ги хранишь. А кога-то съ испълни врѣмѣ-то ѝ да роди, постигна ѝ праведный сѣдъ Божій; защо-то не можаше да роди, и много деноноща, та съ мѣчаше, и выкаше отъ болѣзни. Тогава уплашена, изобѣди истинѣ-тѣ и всичкы-тѣ останѣхъ като измени, прѣвзети отъ страхъ и срамъ, за дѣто сторихъ зло на неповиннаго монахъ, раба кожіа. Селени-тѣ, кои-то бѣхъ го били немилостиво, мало и голѣмо, на едно съ момины-тѣ родители, припаднахъ съ плачь и сѣлзы прѣдъ нозѣ-тѣ С-го и молахъ съ да ги прости, та да не бы да ги постигне гнѣвъ Божій за озлобленіе-то, що мѣ сторихъ. Оттогава всичкы-тѣ го почитахъ и мѣ захвалахъ; нѣ смиренномѣдрый Макарій, кой-то прѣдпочиташе да е обезчестенъ, а не да пріема чловеческѣ честь и похвалъ, побѣгна нощемъ